

DE TOERIST

● De frigoboxtoeristen

Enkele jaren terug had de burgemeester van Knokke, een kuststadje van België, het over de "frigoboxtoerist". Dit lijkt misschien een grappig woord, maar in zijn mond had deze benaming een wrange nasmaak. Hij beoogde die toeristen die met hun koelbox in de ene en een kind in de andere hand een bezoek brachten aan het strand. Ze hadden zich van eten en drank voorzien, zodat er zo goed als niets geconsumeerd werd in de vele kroegen en restaurants. Een slechte zaak voor de horeca. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ik mijn gezin tot deze categorie van toeristen reken. Met onze vier kinderen is een café- of restaurantbezoek eerder uitzondering dan regel. Op onze beurt palmen we zo af en toe de parkeerplaatsen in die volgens de burgemeester van Knokke voor de "klanten" bestemd zijn.

● De potvistoristen

Sedert november 1993 is er sprake van een nieuw soort toeristen. In tegenstelling tot de "frigoboxtoeristen" hebben ze een flinke duit in het laatje gebracht. Terwijl normaal gezien rond die periode de meeste horecazaken gesloten waren, moesten ze hals over kop hun deuren openen. In één weekend trokken wel meer dan 300.000 Belgen naar de kust, voornamelijk naar Koksijde. De burgermeester van Knokke had grote pech. De toeristen waarover het ging werden in de media-mond "potvistoristen" genoemd. Er waren namelijk een vialtal potvissen aangespoeld op het strand, waarna ze een verschrikkelijke verstikkingsdood stierven. Door hun eigen gewicht werden hun longen plat gedrukt. Dat deze potvissen onze Noordzee bezochten is uitzonderlijk, gezien de zee eigenlijk niet diep genoeg is voor

deze beesten. Ze moeten zo'n twee kilometer kunnen duiken om hun voedsel te zoeken. Hopelijk beperkt dit "visdrama" aan onze kust zich tot die ene keer. In ieder geval hadden deze dode reuzenvissen een enorme aantrekkingskracht op de Vlamingen. De Vlaamse wegen zaten potdicht en menig "potvistorist" bereikte niet eens zijn doel.

● De Tv-toeristen

Een tijd terug, toen wij met ons gezin in Frankrijk kampeerden, merkten we een ander soort toeristen op. Wij hebben ze de "Tv-toeristen", gedoopt. Door de gezinsuitbreidingen waren we enkele jaren niet gaan kamperen, maar uiteindelijk hadden die kampeerkriebels ons weer te pakken. De vorige keer toen we kampeerden vonden we vooral de contacten op de camping enorm plezierig. De ene avond zaten we met een groepje Nederlanders te nippen aan een glaasje wijn, de andere avond slurpten we aan een kop koffie in gezelschap van enkele Fransen die resoluut "Jeu de boules" met ons wilden spelen. Ze hebben dit laatste maar één keer gevraagd. De ervaring leerde waarschijnlijk dat we er niet veel van terechtbrachten. Maar we genoten van deze contacten. Je kunt je wel inbeelden hoe we telkens opnieuw uitzagen naar deze gesprekjes. Verleden jaar bleven ze echter beperkt tot ons gezin, wat natuurlijk ook fijn was. De reden: Meer dan de helft van de mensen hadden hun TV meegenomen. Rond acht uur waren we de enigen die in de avondkoelte, met een Frans wijntje in de hand, van elkaars gezelschap genoten. Omzeggens de rest zat aan zijn TV gekluisterd en haalde de wereld weer in huis, of beter: in de tent. De mensen wilden

hun vervolgsaaps niet missen, of zijn het soepseries. Ze hadden geen tijd meer voor een gezellige babbel. Ik geloof dat ook onder de Vlamingen en Nederlanders het Tv-syndroom heeft toegeslagen. Ik hoorde zelfs dat mensen niet meer op vakantie gingen om hun vervolgreesen niet te missen. Ik zou mezelf liefst niet onder dit soort toeristen willen rekenen. Dan veel liever een "frigoboxtoerist".

● De doorreistoerist

Er is nog een soort toerist. Ikzelf maak er ten volle deel van uit. Een naam vond ik er niet echt voor; ik noem ze dan maar de "doorreistoeristen". Misschien zul je opperen dat de meeste toeristen toch "doorreistoeristen" zijn. Daar heb je gelijk in. Het gaat hier echter over een apart soort doorreistoeristen. Over het algemeen gaan de toeristen op reis naar één of andere bestemming in het binnen- of buitenland. De "doorreistoeristen" waar ik het over heb zijn deze mensen die hun leven op deze aarde als een doorreis beschouwen. Ze hebben een andere bestemming dan de meeste toeristen. Ze geloven dat er een plaats na de dood bestaat. Ze zetten hun zinnen erop. En het is niet zomaar een plaats. Ze zullen er hun God ontmoeten. Ze gaan ook niet verder op doorreis, het is hun eeuwige eindbestemming. Eigenlijk is het een plaats die voor iedereen bedoeld is, maar dan moeten ze wel de weg nemen die ernaar toe leidt. Deze weg is geen religieuze doctrine of een bepaalde leer, maar een persoon: Jezus Christus. Heb je ooit nagedacht over zijn uitspraak die opgetekend staat in de bijbel: "Ik ben de weg en de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij."?

Uit 'God in Frankrijk', Yvan Thomas, blz. 17-19